

Katona Dénes

A hűség

Esketési beszéd

„Jobban boldogul kettő, mint egy: fáradozásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki.” (Préd 4,9–10)

„Sok ember hirdeti, hogy ő hűséges, de ki találhat megbízható embert?” (Péld 20,6)

Az ember társas lény. Rettenetesen irtózik a magánytól, de annál szenvedélyesebben keresi a társaságot, a társat. A kisgyermek játszótársat, az iskolás padtársat, a dolgozó ember munkatársat, a rab sorstársat, az idegenbe szakadt honfitársat keres, és nem nyugszik, amíg azt valamiféle szimpátia alapján meg nem találja. Ahhoz viszont, hogy bárki a maga közösségi életét kiépítse, olyan nélkülözhetetlen építőanyagokra van szüksége, mint a jóság, szeretet, megbecsülés, türelem, megbocsátás. Így a kisgyermeket a játék élménye vezeti a játszótárshoz, a jól nevelt tanulót a jóság teszi szeretett padtársá, a szakember köré a tisztelet és az elismerés épít közösséget, a rabot az azonos sors, az idegen kenyéren élőket a honvágy készíti a társhoz. Ezek a keresztény erények azonban a társas életnek csak a yers építőelemei: kövek, téglák, gerendák, amelyek önmagukban értékesek ugyan, de rendeltetésüket képtelenek betölteni, míg össze nem fogja őket a *bizalom* habarcsa, a *hűség* cementje.

Kedves ifjú Pár! Ti – a közfelfogással egybehangozóan – társak, házastársak és élettársak kívántok lenni. Én azt kívánom, hogy legyetek egymásnak többek, mint társak! A társkapcsolatok ugyanis változnak: a legkedvesebb útitárs is egyszer elköszön, a játszótárs továbbszalad, a diák kinövi az iskolapadot, a mester nyugdíjba vonul, a rab kiszabadul, a bujdosó hazatér!

A társkapcsolatok tehát többnyire ideiglenesek. Ezért arra biztatlak, hogy ti legyetek többek, mint társak: egymásnak párja legyetek!

Legyetek pár, mint a szemek, amelyek együtt sírnak és együtt nevetnek. Pár, mint a kezek, amelyek együtt ölelnek, és együtt kulcsolódnak imádságra. Pár, mint a lábak, amelyek egy irányba lépnek, együtt sietnek. Pár, akik nemcsak egy-

más mellé rendeződtek, hanem egymáshoz illenek, akik kiegészítik egymást. Pár, akik tudják, hogy csak párban hasznavehetők, csak párban van létjogosultságuk.

Legyetek pár, oly egyszerűen, mint ahogyan a kesztyűnek és a cipőnek párja van, vagy oly művészien, mint ahogy a vonó „párja” a hegedűnek.

Pár legyetek olyan fölemelő vágyódással, büszkeséggel és meggyőződéssel, ahogyan József Attila vallja: „De én a párom mosolyogva várom, / Mert énvelem a hűség van jelen / Az üres űrben tántorgó világon.”

Tehát párban, bizalommal és hűséggel kell élnetek, mert ezek nélkül fáradásaitoknak elmarad a szép jutalma, elillan a boldogság, a siker, az eredményesség és a családi béke, feldúlt lesz az otthon nyugalma. A mai eskü is feltétlen és sírig tartó hűségre kötelez. Ezért nevezzük „holtomiglannak”. A hűtlenkedés elpusztítja a bizalmat. „Sok ember hirdeti, hogy ő hűséges – figyelmeztet a Szentírás –, de ki találhat megbízható embert?”, mikor a hűség – ismét csak József Attilát idézve – „talpig nehéz” viselet!

Szerencsére van egy megbízható ígéret mindazok számára, akik kiállják a próbát. Az áldások adója, maga Isten bátorít most titeket, kedves Ifjak. „Légy hű mindhalálig, és én néked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10) A hűségnek tehát nemcsak ára, de jutalma is van: a dicsőséggel megkoronázott élet. Éppen ezért soha meg ne feledkezzetek arról, hogy „itt éltetek és jártatok e tájon, ahonnan a halál sem fújhat el, de elfújhat a legkisebb sápatag szél is, ha bomlik köztetek a hűség kötése.”

Éljetek Isten ígérete szerint lankadatlan hűségben, kitartó szeretetben, és úgy adjatok ma itt egymásnak esküszót, kezet és szívet, hogy a Mindenható Isten e szóra, kézre és szívre koronáját feltegye! Ámen.

Jakabházi Béla-Botond

Az igazi tanítványság

Úrvacsorai ágenda

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, hogy egymást szeretitek.” (Jn 13,34–35)

Kedves Testvéreim!

Az Úr asztalát megterítettük, és rá a Jézus életére, tanítására, életpéldájára és halálára emlékeztető jegyeket: a kenyeret és a bort helyeztük. Ilyenkor kell feltennünk magunknak a kérdést: fel vagyunk-e készülve erre a csodálatos alkalomra? Megtartottuk-e azt az önvizsgálatot, amely nélkül az úrvacsora közösségformáló ereje elvész, s amely nélkül a szeretetben és türelemben való megerősödés elmarad?

Kérdem Tőled, hogy megszentelted-e magad, Testvérem, s érzed-e hogy most már méltóvá tetted magad arra, hogy emlékezzél, és megerősödjél hitben és szeretetben, cselekvési vágyban és bölcsességben?

Ezeket a kérdéseket azért jó most megválaszolni, mert talán túl gyakran fordul elő, hogy hiányérzetünk támad az úrvacsora-vétel után, s időnként úgy érezhetjük, hogy hiányzott valami, hogy talán nem voltunk kellőképpen felkészülve az ilyen alkalmakra, talán nem végeztük el az önvizsgálatot sietség nélkül és teljesen őszintén.

Ha így érzed, Testvérem, akkor tudd meg, hogy ez egy utolsó lehetőség arra, hogy ezen még változtatni tudjál, ez még egy lehetőség az úrvacsora-vétel előtt, hogy méltóvá tegyed magad az emlékezésre és a megerősödése.

Önvizsgálatot nehéz tartani. Most, a megterített asztalnál fel kell mérnünk életünket, ami egyáltalán nem könnyű dolog, hiszen hány olyan ember van, aki tudatosan végzi el ezt az önvizsgálatot, s tudja, hogy mire kell figyelni, mit kell kihangsúlyozni úgy, hogy semmi se maradjon rejtve lelki szemeink előtt.

Először is meg kell állnunk, el kell csendesítenünk gondolatainkat, és hogy az önvizsgálatból semmi fontos ne maradjon ki, jó az, ha egy rendszert alkotunk, s ezen keresztül vizsgáljuk meg életünk minden vetületét. Ha nem így tesszük,